

er for de lovgivende Myndigheder at fastsætte Afgiften saaledes, at Fabrikkerne ikke skaffe sig alt for store Fordele paa Statskassen Beføstning. Denne Vansteligbed beror da først og fremmest paa, at man ved Fastsættelsen af Afgiftens Størrelse kun kan tage Hensyn til den Mængde Sukker, som gjennemsnitlig i de sidste Aar er bundet af en bestemt Mængde Koer, og at man ikke kan drage Fremtiden tilstrækkeligt med ind i sine Beregninger. Men der er desforuden andre Omstændigheder, som næsten tvinge de lovgivende Myndigheder, der selvfølgelig vansteligt kunne være tilbunds inde i alle Fabrikationsforholdene, til at sætte Afgiften for lavt; eksempelvis ville Fabrikkerne saaledes høist sandsynligt mod Fastsættelsen af Afgiften efter de sidste Aars Gjennemsnitsudbytte gjøre gjældende, at Koerne i disse Aar have været usædvanlig sukkerrige. Hvor Befattningen er fælles for et stort Omraade som i Thydskland, vil der derhos selvfølgelig være en ikke saa lille Forskjel paa det Udbytte, som de forskellige Sukkerfabrikker i det samme Aar udvinde af lige Mængde Koer, idet de forskellige Egne jo ere mere eller mindre heldige for Koedyrkingen, hvad der ligeledes gjør det vansteligt for de lovgivende Myndigheder at komme overens om ikke at sætte Afgiften lavere end den vilde blive efter Gjennemsnitsudbyttet som Grundlag for Beregningen.

Det er derfor en ganske naturlig Sag, at det, hvad nedenfor nærmere skal paavises, ikke nogensinde er lykkedes den tydske Lovgivning at fastsætte Koefafgiften saaledes, at der paa det producerede Sukker gjennemsnitlig kom til at hvile den tilføjede Afgift. At Koefukkerfabrikationen i Thydskland under disse Omstændigheder hurtigt udviklede sig saaledes, at den ikke alene kunde erstatte Hjemmeforbruget, men ogsaa saa sig i Stand til at exportere særdeles betydelige Mængder af Sukker, er ikke forunderligt. Hertil bidrog ogsaa væsentlig, at de tydske Koefukkerfabrikanter, netop ved at exportere deres Sukker paa Statskassens Beføstning, skaffede sig yderligere betydelige Indtægter. Naar den lovgivende Magt uemlig stadig fastsatte Udførselsgodtgjørelsen for Sukker til det Beløb, som den paaregnede, at Fabrikkerne gennem Afgiften paa Koerne maatte erlægge i Afgift af deres producerede Sukker, men disse gjennemsnitlig ligeledes stadig formaade, ved Indbinding af større Udbytte end det paaregnede, at slippe med en mindre Afgift, maatte altsaa Udførselsgodtgjørelsen i alt Fald for en Del af Fabrikkerne indeholde en Præmie: Fabrikanten fik ved at udføre sit Sukker ligesom et konstant Beløb i Foræring af Statskassen, et Beløb, der jo for hvert Pund udført Sukker var lig det Beløb, som det var lykkedes vedkommende Fabrikant at betale mindre i Afgift pr. Pund af sit producerede Sukker end paaregnet efter Loven, der hjemler Udførselsgodtgjørelsen. Det skal derefter søges paavist, hvor stor den tydske Udførselspræmie i Gjennemsnit har været, og hvorledes man kan danne sig en Forestilling om dens nuværende Størrelse.

Efter Loven af 26de Juni 1869 betales der i Thydskland 80 Pf. for hver Centner Koer, idet man gik ud fra, at der til Fremstilling af 1 Pbd. Koefukker medgik 12,50 Pbd. Koer, og Udførselsgodtgjørelsen blev fastsat paa Grundlag af denne Antagelse til 9,40 Mark pr. 100 Pbd. Koefukker; ved Loven af 7de Juli 1883 nedfattes dog Udførselsgodtgjørelsen til 9 Mark pr. 100 Pbd. Koefukker. Loven af 1ste Juni 1886 endelig satte Afgiften til 85 Pf. for 100 Pbd. Koer og Udførselsgodtgjørelsen til 8,625 Mark pr. 100 Pbd. Koefukker, idet man gik ud fra, at der til Fremstillingen af 1 Pbd. Koefukker behøves gjennemsnitlig 10,15 Pbd. Koer.

Forholdet har imidlertid i Virkeligheden været saaledes:

3 Kampagneaaret.

Til Fremstilling af 1 Pbd. Koefukker brugtes gjennemsnitlig Pbd. Koer.

1876—77	12,20
1877—78	10,74
1878—79	10,76
1879—80	11,57
1880—81	11,22
1881—82	10,31
1882—83	10,36
1883—84	9,28
1884—85	9,07
1885—86	8,44